

Zand erover

Voor *Contre-jour* verdiepte de choreograaf Alexander Vantournhout zich in de migratie van dieren en de sporen die ze daarbij achterlaten.

Filip Tielens

Woensdag 10 november 2021 om 3.25 uur

Een perpetuum mobile dat maar blijft ronddraaien. Bart Grietens

Contre-jour

Not standing/Alexander Vantournhout

Gezien in Le Centquatre in Parijs. Belgische première van 11 tot 13 november in Vooruit in Gent. Daarna nog op 28/11 in Ieper en in 2022 op tournee.

Dierenbewegingen speelden altijd al een grote rol in de acrobatische dansvoorstellingen van Alexander Vantournhout, die van het herrijken van het dansvocabularium zijn missie heeft gemaakt. Zo zagen we in **Screws** twee performers samen bewegen als een krab en ondersteboven hangen als vleermuizen aan een stok, terwijl in het **gefilmde dans-duet Snakearms** ledematen langs elkaar glibberen als serpentes.

In zijn nieuwe creatie *Contre-jour*, die vorige week in première ging in Parijs, gaat Vantournhout nog een stapje verder. Voor het eerst danst hij niet zelf mee, maar bestaat de cast uit vijf danseressen die hun sporen hebben verdiend bij Wim Vandekeybus, Lisbeth Gruwez en het circus. We zien hen hier kruipen, rennen en springen door een enorme zandbak, daarbij sporen achterlatend als dieren in een woestijn. Hun afdrukken laten

toe om het parcours van de dans, zowat de vluchtigste aller kunstvormen, min of meer te reconstrueren.

In het begin tasten de dansers de zandvlakte en elkaar nog voorzichtig af. Later klauteren ze over elkaars lichamen en vormen ze een indrukwekkende waaier, die als een perpetuum mobile maar blijft ronddraaien. Het is een beeld dat we eerder al zagen in **Face nord van de Franse circusgroep Un loup pour l'homme** en waarop Vantournhout verder varieert, bijvoorbeeld door een danseres de waaier plotsklaps van richting te doen veranderen – met komisch resultaat.

In de sterkste momenten van Contre-jour fantaseerden we over krioelende schorpioenen en kudde op de vlucht

Roland Garros

In het tweede deel van Contre-jour verschijnen op de grote achterwand live filmbeelden, loodrecht gefilmd vanuit de nok van het theater. Die voegen een nieuwe dimensie toe: zo wordt duidelijk hoe anders bewegingen er vanuit de lucht of frontaal uitzien, en van bovenaf kunnen we ook beter de knappe afdrukken aanschouwen van bloempatronen in het zand. Die sporen worden trouwens meteen weer gewist: in de vorm van een ganzenbord maakt een danseres het zand onophoudelijk weer vlak, net als een gravelveger op Roland Garros.

De dansers kruipen, rennen en springen door een enorme zandbak. Bart Grietens

Met dat wegvegen van voetafdrukken verwijst Vantournhout naar de grenspatrouille aan de Mexicaans-Amerikaanse grens, die zo statistieken bijhoudt van het aantal migratiepogingen. Ook de Spaanstalige liederen die de danseressen, en dan vooral de indrukwekkende Aymara Parola, a capella zingen zijn afkomstig van nomadische volkeren en de diaspora. Al lees je

beide betekenislagen zonder deze kennis niet meteen af in de voorstelling zelf.

Contre-jour roept toch vooral een verbeelding op uit het dierenrijk. In de sterkste momenten fantaseerden we over krioelende schorpioenen en kudde op de vlucht. Dat laatste wordt versterkt door het opstuwende zand in de wildste dansscènes, net als door de dansers die stiekem hinkelen in elkaars voetafdrukken om zo weinig mogelijk sporen achter te laten en verwarring te zaaien over de grootte van de groep. Als het kon, zouden ze verdwijnen in het zand.

Meer info:

Verschenen op woensdag 10 november 2021